

Egy barát halálára

Emlékeim szerint egy kölni ötvenhatos ünnepségen találkoztunk először. Szavalt. Kissé régimódi, de nagyon megragadó pátosszal. A pátoszt a személyből sugárzó lelkesedés tette hitelessé. Aztán a bambergi ünnepségen, ahol a száműzetésbe kényszerült Mindszenty bíborost ünnepeltük, még lelkesebben szavalt. A fiatalok nevében Harangozó Ferenc, akkori kastli gimnáziumi igazgató kérésére én köszöntöttem a bíborost. Úgy látszik fellelkesítettem a lelkes szavalót, mert rávette az Észak-Rajna Vesztfáliei Magyar Szervezetek Szövetségének – melynek alelnöke volt – tagságát, válasszanak meg elnöknek. Így a hetvenes években intenzíven együttműködtünk. Lelkesedése mellett igazság- és igazságosságszeretete rögzült kiolthatatlanul emlékezetemben. Egy elnökségi ülésen felháborodottan bírálta egy bajorországi magyar ügyvédet, mert kihasználta a friss menekültek helyzetét. A jegyzőkönyv valahogy az ügyvéd kezébe jutott, aki eljárást indított ellene. A vezetőség hajlamos volt az egészet az alelnök magánügyének tekinteni, én azonban kiálltam mellette, és sikerült rávennem a prókátort, ejtse el a vádat. Így lett a rokonszenvtől barátság. És szövetségesek is lettünk, különösen, amikor az akkoriban divatos „reálpolitika” nevében egyes emigránsok elkezdtek kollaborálni a kádári rezsimmel. Ezt mindketten egyértelműen elutasítottuk. Leginkább azonban Kastlért működöttünk együtt. Én az öregdiák hűsége jogcímén, Ali idealizmusból, és mert meggyőződése volt, hogy ott nevelik az emigráció leendő vezérkarát. Kastlhoz hűségesebb volt, mint bármely alumnus. Ő javasolta az iskolát a *Magyar Örökség Díjra*, és be is jegyezték az ezüstkönyvbe. Most nekünk kéne őt javasolni a Díjra. **Nagy Alajost**, az ötvenhatos szabadságharcost, Kastl hű barátját. Élt 73 évet. Július elsején búcsúztatja az egykori kastli prefektus és irodalomtanár, a szabadságharcos Tunyogi-Csapó Gábor (költői nevén *Kocsis Gábor*, a diákoknak „Tonna”).

Kiss Ulrich